

Милан М. Додеровић

СА МАГАНИКА

Истинито природа прјети
Ко се роди мора умријети
Али живи заборавит неће
Шта се деси седамдесет треће
Септембарског једанестог дана
Полећеше два врана гаврана
Дигоше се преко Дурмитора
Носе руку младога доктора
На љој прстен сувозлатна марка
То је рука Бошковића Шарка
Млада момка дваеси шес љета
Узорнога стаса и полета
Бјеше глава најљепше културе
Сад му врани скоматима журе
Руку младу ка светињу носе
Ал не бјеже небу у космосе
Него тужно погнутије глава
Београду пут воде Дунава
Еј судбино црна и нерада
То је пратња младога стјуарда
Његошеве помињу гласове
Младо жито навијај класове
Црна крила ваздухом сијеку
Дужнос им је вазда у вијеку
Кад се жалос преносити мора
Да су прва два оваква створа
Стоји писка злогласнијех тица
Изнад пустих греда и литица
Прелијећу високе планине
И широка поља и равнине
Далека је ломна Црна Гора
Већ бијаху пали од умора
Кад бануше у несретном дану
Београду и Калемегдану
Црна пратња покрушено хита
А народ је посматра и пита
Коме ћете на дворе сврнути
Чију ћете срећу утрнути
Ко ће такву посјету примити
Кад вас оком неволи снимити
Тица крилом говорити оде
Немој тако лијепи народе
Да налете соколови сиви
Свак би стао њима да се диви
А што од нас окрећете главу
Кад истину говоримо праву
Ми нијесмо никог искобили
Него тешку наредбу добили
Коју лако извршити није
Иако смо срца каменије
Забоње нас душа из дубина
Погоди је несретна судбина

Што нам даде црну препоруку
И момачку истргнуту руку
Примиће је Бошковића Јана
Од свога је срца одвојила
И на своме ктилу одгојила
Па морамо хтјели ил нехтјели
Стићи мајци ђе смо полећели
Кад велику саопштише тугу
Стадоше се вијати у кругу
Необична пратња и парада
Све се вије изнад београда
Расгледају куле и палате
Ђе ће црне положит комате
Кад жаркове угледаше дворе
Стрмоглаво лете одозгоре
Као удар небескога грома
У средину веселога дома
Ту Жаркову мајку познадоше
Синовску јој руку додадоше
Ал не дају они како било
Но ко чедо на мајчино крило
Скамењени ријеч не рекоше
А мајчино срце пресјекоше
Да му нема никаква лијека
Брате Жарко леле довијека
Кад јој црна погибија пуче
Узе мајка руку у наручје
Кад загрли своју срећу црну
Свијет јој се бијели преврну
Срце трже оће да искочи
Прије суза да исоче очи
Види судбу-црна непогодна
Ђе се дави душа благородан
У чемерно отворено море
Спаса нема – потонут неморе
Авај браћо жалоснога дана
Како цвили Бошковића Јана
И камен би од жалости пука
Како она за јединцем кука
Очи вади говори овако
"Куку сине мој премили Жарко
знашли јутрос како рече мајци
кад бјеху последњи кораца
преко врата и рођеног прага
небрини се моја мајко драга
чим размине половина дана
чекај сина твојега Цицана
јер нећемо лећети далеко
збогом мајко што бих друго реко
тако оде срећо моја мила
и попе се на ватрена крила
оклен вас је муња ударила
те ми срце сагоре стријела
нема тебе ни витка тијела
само мајци донијеше руку
јесили ми неђе у ваздуху

ил остаде мој зелени боре
у кршевма ломне Црне Горе
дивну си ми кућу угасио
а Маганик пусти украсио
твоје очи живе и зелене
сред стијене осташе ледене
ко ће сине погледати мене
ђе ти оста одгајена коса
нема више мајчина поноса
куд ћу сине с оволиком јада
шта ће твоја вјереница млада
да те чека дочекат те неће
она мора потражити среће
а ти чувај Маганика коту
ја ћу кукат док сам у животу
и грлити твоја одијела
дани су ми црни без бијела
Маганиче громом сагорио
Дабогда те вулкан разорио
Што залади моје жарко сунце
За те твоје кржаве врхунце
Твоје греде и непажња људи
Многа срца ранише у груди.